

Farní občasník

ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. VOJTĚCHA V OTROKOVICÍCH
ročník XXXV | číslo 1 | neděle 11. února 2024

Obsah čísla

Rozhovor o Tříkrálové sbírce

Postřehy koledníků

Koledování na Trávníkách

Poděkování trochu jinak

Koledování u letiště

Bůh a Panna Maria je naší silou

Komu dnes budu žehnat?

Život turistického oddílu

Proměňovat zmatený svět

Promítání FILMAP

Vánoční koncert

Silvestrovský pochod

Obnova manželského slibu

Rozhovor s otcem děkanem

FOM—konec i začátek

Věřte, opravdu to stojí za to

Vteříňák na rozbité vztahy

Hodně se mluví a píše o tom, jak je naše společnost rozdělená. Příznivec jiné politické strany dnes už není jen názorový oponent, je to nepřítel, na kterého je potřeba střílet. Příkopky se nevyhýbají ani nám, věřícím, a tím nemám na mysli jen dělení podle církví. A rozdělení jsou v české společnosti i některé rodiny. Když slyším o domácnostech, které nedokáží poobědvat, aniž by se nepohádaly, napadá mě ono evangelijní „otec proti synu a syn proti otci, matka proti dceři a dcera proti matce“.

Kdyby se tak rozbité vztahy daly slepit vteřinovým lepidlem a na zahrnutí příkopů objednat buldozer... Jenže to nejde, a proto se hledají jiná řešení. Nadcházející postní doba by nám mohla být impulsem k tomu, abychom se o sblížení pokusili i my sami. Lidi například spojují společná setkání a zážitky. U nás jimi budou třeba křížové cesty. Jistě jsou především setkáním člověka s Kristem, ale zastavme se po nich s ostatními venku před kostelem a rozšířme je na setkání člověka s člověkem.

Další možnost navrhuje na internetu jeden evangelický kazatel, který současnou situaci ve společnosti vidí ve známém podobenství o celníkovi a farizeovi. Oba stáli v jednom chrámu a modlili se. Ale byli vzdáleni od sebe a jejich modlitby vypadaly hodně odlišně. Ptá se, zda by nebylo lepší, kdyby oba stáli vedle sebe a modlili se společně a stejně. Stejný dotaz ale vlastně posílá i nám.

Autor úvahy na závěr uvádí, že má sen, jak si celník i farizeus stoupnou společně doprostřed chrámu a na střídačku se takto začnou modlit: „Pane Bože, děkujeme, že jsme tvoje děti, díky, že nás všechny znáš, zbožné i bezbožné. Děkujeme, že nás v naší různosti přijímáš. Prosíme, uč nás přijímat druhé. Uč nás překonávat bariéry mezi lidmi. Uč nás bořit zdi a zarovnávat příkopky. O lásku a smíření tě prosíme, Otče náš. Bože, smiluj se nad námi. Amen.“

Je to možná i sen mnoha z nás. Splníme si ho? ■

Pavel Ludvík

Podpora potřebných je nutná

Jednu kolednickou skupinu Tříkrálové sbírky, která v lednu proběhla v našem městě a jeho okolí, doprovázela paní Lenka Kramářová z Bařova. Pro FOM poskytlta následující rozhovor.

Letos jste doprovázela jednu skupinu. Jak jste se ke koledování dostala?

Řekla mi o tom kamarádka, která pracuje v Charitě. Vloni prý bylo málo skupinek, nestihly obejít všechny domy a lidé se pak ozývali Charitě, že měli připravené peníze a nikdo k nim nepřišel. I letos nám hodně lidí říkalo, že loni u nich nikdo nebyl. Letos tedy byla při přípravě sbírky shánka po nových dobrovolnících, z řad dospělých i dětí, aby bylo skupin více. Odpověděla jsem kamarádce, že půjdu ráda se svými dětmi. Netušila jsem, že to mohou být i lidé, kteří nejsou zapojeni do organizací, které mají Tříkrálovou sbírku na starosti. Třebaže se i naše děti, které nejsou ani ve skautu, ani ve farnosti, mohou přidat.

Jaké máte z koledování pocity a zážitky?

Nám se to moc líbilo. Bylo sice škaredé počasí, chodili jsme bez přestávky asi 5 hodin, přšelo, nebylo ani kam zajít na záchod, to vše nás limitovalo. Ale kromě počasí se nám akce líbila velice.

Má podle vás sbírka i nějaký jiný význam než sesbírat finance?

Pro mě to je charitativní činnost a ta není jen o penězích coby prostředku, jak jiným pomoci. Projevuje se ochota lidí si něco odříct a darovat, aby pomohli těm, kteří to potřebují. Je to ukázka vzájemné lidské výpomoci, schopnosti si uvědomit, že někteří jsou na tom hůř než já, že se můžu něčeho vzdát a nějak pomoci. I pro ty, kteří chodí ve skupinkách, je to charita – i oni dávají svůj čas ve prospěch něčeho potřebného.

Navštívili jste desítky domácností. Přinesla sbírka něco jim?

Nabídla jim příležitost něco darovat. Sbírkou se účastní malé děti, je to pak trochu hra na city, lidé, když vidí, jak jsou ty děti roztomilé, ochotněji se plácnou přes kapsu. Někteří lidé nedarují pravidelně, sami od sebe, potřebují k tomu trochu impulz - a tato sbírka je k tomu ponouká. Myslím si, že řada lidí dá příspěvek i proto, že by jim bylo lehce trapné nic nedat. Mnohým tato forma určitě vyhovuje, protože ví, kdo akci organizuje, že za ní stojí důvěryhodná organizace.

Dává Tříkrálová sbírka něco i dětem – koledníkům?

Určitě, vidí tu charitu v praxi. Setkávají se s lidmi, kteří dávají relativně ochotně, kteří jsou vstřícní – aspoň my jsme takovou zkušenost měli. Zároveň tomu děti věnují vlastní čas, tedy i ony ze svého něco dávají. Na druhou stranu nejsou úplně tratné, protože dostanou spoustu sladkostí. Ale to úsilí do toho musí dát a to je výchovné.

Často slyším, že setkání skupinky s lidmi bývá velice příjemné.

Ano, my jsme se s nimi sice moc dlouho nevybavovali, ale setkávali jsme se s příjemnými reakcemi a přivítáním. Často ti lidé byli velice dojatí, když viděli zpívat malé holčičky v těch hábitech s korunkami na hlavě. A měli toho pro nás i hodně nakhystáno. Když darovali stovku a dalších padesát korun ve sladkostech, tak jsem si říkala, že toho sladkého bylo zbytečně moc.

Jste učitelka, váš manžel také. Mluví se o Tříkrálové sbírce ve školách?

U nás jsem to nezaregistrovala. Učím na střední škole, mám starší studenty, kteří asi koledovat nechodívají, ale předpokládám, že nějaké informace zachytí

v médiích. Ale když učím, o charitě se určitě bavíme ve vícero souvislostech. V souvislosti se solidaritou, sociální nerovností, potřebou pomáhat potřebným, také v souvislosti s neziskovými organizacemi. Mluvíme i o možnostech pravidelně, dlouhodobě podporovat nějakou charitu, neziskovku.

Projevilo se na sbírce, že žijeme v hospodářsky nejisté době, kdy má spousta lidí hluboko do kapsy?

Za těch pár minut mezi dveřmi dost dobře nepoznáte, jak na tom lidé jsou, zda chtějí dávat a nemohou, šetří apod. Také nevím, kolik lidí v průměru přispívali dříve. U nás to letos bylo typicky 100 až 200 korun. Je pravda, že hodně lidí neotevřelo, nečekala jsem, že jich bude tolik. Ale netuším, jestli nechtěli otevřít, nebo nebyli doma. Chodila jsem poprvé, tak nemám srovnání s jinými roky. Více neotevřených dveří bylo v bytech než v domcích, možná lidé v bytových domech víc jezdí na víkend pryč. Jen minimálně jsme se setkali s tím, že někdo otevřel a odmítl. To bylo velmi vzácné. A prakticky jsme neměli případy, že by byl někdo nepřijemný nebo agresivní. Byli snad dva tři lidi z těch stovek, na které jsme zvonili, kteří řekli: Ne, já nemůžu. A rozhodně se na nás neobořili, že my vybíráme a oni sami mají málo. Prakticky nikdo neřekl: Ne, nechci. Ale to byli možná ti, kdo neotevřeli.

Církev má u řady lidí dost pošramocenu pověst a Tříkrálová sbírka je církevní akce. Nevadí vám, že jste ji podpořila?

Neřekla bych, že církev má špatnou pověst, zejména ne ve smyslu nějaké zpronevěry peněz. V tomto má pověst dobrou. To, že někdo s církví nesouhlasí třeba v postoji k homosexuálům, je jiná věc. Ale u Tříkrálové sbírky podle mě veřejnost vnímá, že je v ní zajištěno správné použití získaných prostředků. Mně osobně určitě nevadí, že jsem tuto akci podpořila. Na-

pak jsem to udělala ráda. Nesouzním s církví ve všech jejích postojích, názorech a také mám problém s historií této instituce, ale v oblasti charity a pomoci bližním naopak církev vnímám velmi pozitivně.

V souvislosti se sbírkou jsem slyšel výrok, že společnost je tak bohatá, jak se dokáže postarat o své chudé. Co o něm soudíte?

Myslím si, že je to pravda, ztotožňuji se s tím. Znáám podobný výrok: Jsme (konečně) tak bohatí, že si můžeme dovolit chovat se morálně. Přála bych si, aby tomu tak opravdu bylo. I když teď třeba budeme chudnout, doufám, že se od podpory potřebných neodvrátíme.

Půjdete příští rok zase?

Ano, akce se nám líbila a říkali jsme si, že pokud bude potřeba, půjdeme zase. Navíc už budeme mít zkušenost. Nestihli jsme obejít celý rajon, a tak seženeme další skupinu a obvod si rozpůlíme, aby se stihlo. Také kasičku jsme měli letos úplně plnou, a kdybychom obešli celý přidělený okruh, už by ty peníze opravdu nebylo kam dávat. ■

Rozhovor připravil Pavel Ludvík

Postřehy a zážitky koledníků

■ Léta chodím ve stejném rajoně a většinou vím, kdo mi otevře. V jednom domě si naše koledování vždy s úsměvem vyslechla milá paní, někdy i se svou dospělou dcerou. Letos nám otevřela jen dcera a při našem zpěvu jsem viděla, jak jí stékají po tváři slzy. Přemítala jsem proč, a když jsem za pár dní pročítala ve vývěsce parte, tak jsem tu paní v nich uviděla - zemřela 6. ledna, v den, kdy jsme jejich domov navštívili. Nevím, jestli nás ještě slyšela...

■ Vloni jsem se Tříkrálovky nemohla zúčastnit kvůli neočekávané rodinné události a nepodařilo se za mě ani sehnat náhradu. Tak mě velice potěšilo, když mi letos lidé v mém rajonu řekli, že jim z toho bylo smutno a že naši skupinu zase rádi vidí.

■ Zazvonili jsme na zvonku u vchodu do jednoho činžáku, a když jsme se ohlásili, z reproduktoru se ozvalo: „Mám tady dva spící malé vnuky. Prosím, neklepejte, nezpívejte a jenom si vezměte peníze, máte je přilepené na dveřích“. Tak jsme vzali peníze a koledovat budeme třeba příště.

■ Když naše skupina zazvonila v jedné bytovce u dveří, vyšel z nich nerudně se tvářící pán a říká: „Holky, co zvoníte? Vzbudíte mi psa“.

■ Zdá se mi, že dříve jsme dělali radost jen starým lidem. Dnes se z koledníků těší i mladí, vyjdou ven i s dětmi a je vidět, že nás rádi vidí.

■ Jedna paní se s námi loučila: „Přijďte za rok zas, budu se na vás těšit, jestli tady ještě budu, tak vás ráda uvidím“.

■ Kluci mi říkali, že lidé, kterým koledovali, na ně byli moc hodní. Jedna paní jim nachystala párek v rohlíku a čaj, aby neměli hlad. Jiná jim řekla: „Kluci, pojďte sem, ať si vás pohladím“.

■ V jedné domácnosti jsme napsali na dveře K+M+B. Paní vzala hadr, utřela to a řekla: „Sem se to nehodí, napište mi to jinak“.

■ Měl jsem letos za tři krále skupinku čtvrtáků ze školy na Trávníkách, dva kluci a holka, nebyli věřící. Byli nadšení, bavilo je to, střídali se a měli plno energie. Každému, kdo nám otevře, už několik let nabízím požehnání: řeknu slova žehnání a udělám křížek na čelo. Ta „moje děčka“ s tím vůbec neměla problém. Naopak. Když jsme odcházeli z prvního bytu, kde požehnání odmítli, zaslechl jsem jejich hovor: „To byli první, kdo nechtěli požehnání“. Hrozně se tomu divili.

■ Uprostřed pochůzky se naši dceři udělalo špatně a musela zůstat doma. Naštěstí jsme chodili na Baťově, včetně naší bytovky. Napadlo nás zeptat se u sousedů, jestli to nechce dochodit náš malý soused. Ten mezitím doma řval, jak to, že naše holky chodí a on nechodí. Přitom jsem jim to nabízela, ale asi si na to netroufali. Takže se hned oblékl, dal si korunu a plášť a zbytek dne chodil s námi. A když viděl, kolik dobrot dostali, tak příští rok prý bude chodit i s mladším bráchou.

■ Jednu malou holčičku rodiče přihlašovali do kolednické skupinky až o Vánocích. Vrátila se spokojená a hned se nahlásila do oddílu TOM i do náboženství. Její rodiče o tom uvažovali už dřív, ale nevěděli, jak to udělat tak trochu nenásilnou formou, a toto byla jedinečná příležitost. A ten pozitivní zážitek ze sbírky tomu jen napomohl. Tak snad ji to nadšení vydrží.

■ Letos jsem měla nové koledníky, jedno

děvče a dva chlapce. Děti byly zvědavé, jak koledování probíhá. Byly překvapené, že u dvou domů na klikách dveří visely sáčky s obálkami, jeden koledník to komentoval: „To je od těch lidí moc pěkné, že nám tady nechali peníze“.

■ Když jsme na konci sbírky dorazili pod kostel, moji králové si rozdělovali vykoledované sladkosti. A jeden král pořád opakoval: „Mamka mě zabije, mamka mě zabije“. Ptám se: „A proč, vždyť sis to vykoledoval“. „Protože toho mám moc“.

■ Letos se mi podařilo „naverbovat“ na koledování několik dětí z naší školy. V pondělí jsem pak s napětím očekávala, jaké budou jejich dojmy z občůžky. Přece jen, šli poprvé, počasí nebylo ideální, trochu jsem se obávala, s čím přijdou. Moje obavy ale hned přešly, když za mnou koledník, čtvrták, přiběhl se slovy: Skvělá akce! To byl nejlepší víkend z celého roku, počítejte se mnou i příště.

- V jednom domě nám otevřel pán a povídá: „Pojďte dovnitř, ať mi neuletí papoušek“.
- Na sbírce vidím, jak plyne čas. Kdysi tam měli miminka v peřinkách, pak už se děti batořily kolem nás a styděly se před námi, dnes mají metřpadesát výšky. ■

Koledování na Trávníkách aneb Jsme prostě seřraní

Z Tříkrálové sbírky nemám nějaké čtenářsky atraktivní zážitky. Měla jsem pět koledníků, čtyři z nich teenageri vysokí kolem 180 až 190 centimetrů, k tomu skoro půlmetrové papírové koruny. Vždy se nahnuli k otevřeným dveřím tak, že se nadjednou na chodbě paneláku setmělo a mě vzadu s mými 160 cm nebylo vidět. Byli komo fajn, jsou to nadšenci, s kterými chodím od jejich školkového věku. Příští rok by z nich už mohli být vedoucí nové skupinky.

Byla jsem ráda, že se nám ve vytrvalém dešti nerozmočily ty ambiciózně vysoké koruny se skleněnými drahokamy. Naše hudební produkce byla trochu rozklížená díky mutující hlasům dvou mladíků, kteří při přechodech mezi byty stihli probrat politiku a jiné ožehavé společenské otázky.

Zhlédli jsme pestrou přehlídku pánských trenýrek, většinou káro a proužky, a zdá se, že obyvatelstvo na zdraženém teple šetřit nemusí. Lidé byli přívětiví až na majitele kočky, kterému vadilo cinkání zvonečku, a také poměrně štědrí. Na klice dveří jednoho bytu byl nachystaný sáček s penězi, vzkazem a pamlsky.

Opět jsme stáli v rozpacích před vietnamskými spoluobčany, kteří ani po letech neví, oč kráčí, ale ochotně a trpělivě si poslechnou několik slok našeho pubertálního souboru, aby pak beze slova zavřeli dveře.

Zlatým hřebem je vždy návštěva restaurace Dolly, kde hrdinně zazpíváme štangastům, aby jim lépe chutnalo pivo, a děcka dostanou kofolu. Vykoledovali jsme opět metřák sladkostí, které se budou konzumovat až do Velikonoc. Jsme už prostě seřraní... ■

Lenka Baroňová

Poděkování trochu jinak

Jako dlouholetý účastník Tříkrálové sbírky, který si ji prošel od malého kluka až po současného vedoucího skupinky, jsem se letos zamyslel nad jednou věcí a rád se se vámi o ni podělím.

Malé a mladší děti chodí na Tříkrálovku, protože je to baví. Některým řeknou rodiče nebo prarodiče, jiné nalákají kamarádi nebo spolužáci a užijí si společné koledování. My dospělí to děláme, protože víme, jak moc je sbírka potřebná. Třeba i díky rodičům, kteří nás k tomu kdysi vedli jako malé, a během těch let koledování jsme pochopili, že pro spoustu lidí, které navštívíme, jsme jediní, kteří jim do nového roku popřejí všechno dobré. Protože tato sbírka nejen vybírá peníze pro potřebné, ale spouště lidem vykouzlí i neuvěřitelnou radost na tváři. A to přitom stačí je jen pozdravit a pěkně se usmát.

Pak je tady ale ještě jedna kategorie, do které jsem před pár lety patřil taky, a právě nad tím se chci pozastavit. Jsou to starší oddíláci, mladí, dospívající lidé. Jsou to kluci a holky, které v oddíle vedu, a protože to není zas tak dávno, co jsem byl

v jejich věku, vím moc dobře, jak to někdy se sbírkou bylo.

Napíšu to upřímně z pohledu staršího kluka a toho, jak jsem se někdy cítil... Sobotní dopoledne se dá strávit spoustou zábavnějších a rozhodně lákavějších možností, než tím, že se v 15 letech převlečete za krále a půjdete zpívat lidem, když váš hlas zní tak, jak zní. Doma vám říkají, že sbírka je dobrá, v ohláškách shání koledníky, vy to všechno víte a chápete, ale cítíte se trapně a strašně se vám nechce.

Nejhorší je, když pak dostanete rajon, ve kterém třeba bydlí vaši spolužáci, kamarádi, kterým byste rádi dokázali, že jste v něčem dobří, a teď za nimi jdete v obleku krále, zpíváte jim a oni pak mají blbě řeči a dělají si z vás srandu. Určitě si tím neprošli a neprojdou všichni, protože každý má doma jiné zázemí, jinou výchovu, každý má jinou partu kamarádů, ale jsem si jistý, že spousta mladších by mi dala za pravdu, že se někdy cítila dost podobně.

Proč tedy píšu tento článek? Abyste to vy, rodiče a starší, věděli. Abychom si vážili všech teenagerů, kterým se sice nechťelo, ale překonali se. Anebo se nemuseli překonávat, ale prostě na sbírku každoročně chodí.

Pochvalme je, upřímně jim poděkujeme, protože pomáhají dobré věci a přesně v tom jsou oproti svému okolí „originální“. Právě v tom jsou výjimeční a my všichni je můžeme podporovat, ať se nebojí být jiní než jejich vrstevníci. Pokud totiž dnes někdo v jejich věku pomáhá svému okolí a snaží se o dobro lidí okolo sebe, bohužel je výjimečný. Upevňujeme je v pocitu, že jakékoli dobro, které udělají, za to opravdu stojí, aby se za rok zase rozhodli na sbírku jít!

Jsem šťastný, když se starší oddíláci do čehokoli ve farnosti i mimo ni aktivně zapojí, a přesně k tomu se je snažím a budu dál snažit vést, i když ani mně se nedaří jít jim ve všem příkladem. ■

Martin Janeček ml.

Jak jsme koledovali u letiště

Jako každý rok, tak i tento jsme se, jakmile k nám doputovaly přihlášky, přihlásili jako koledníci. Jelikož jsme tři sourozenci, bylo všem jasné, že zase budeme tvořit jednu skupinku. Tento rok jsme však opomněli na černého, jelikož ani jeden z nás nechtěl mít pobarvený obličej, což jsme ale později sami uznali za chybu a příští rok to napravíme.

Prvním rokem jsme však byli v Kvítkovicích. Začínali jsme v domcích u letiště a pokračovali Napajedelskou ulicí. Lidé, kteří nám otevřeli, byli milí, povídali si s námi, a dokonce nám děkovali, že jsme

navštívili právě jejich domov.

Kasičku jsme pomalu plnili a lidé s láskou přispívali. Donesli jsme si domů i nějaké ty sladkosti. Avšak největším darem pro nás nebyly čokolády a bonbony, nýbrž ručně malované obrázky od malého chlapečka a vytvořený stromeček od jeho sestřičky. A také to, jak dětem zářila očka, jakmile nás uviděly.

Myslím, že se nám letošní sbírka povedla, a uvidíme, co nám přinese další rok. ■

Tereza Meravá

Bůh a Panna Maria je naší silou

Jednoho krásného srpnového dne mne přijali do nemocnice. Krátce před tím vyřkl lékař ortel: „Máte rakovinu“. Byl jsem klidný, protože svátost pomazání nemocných před operací dodá do duše velký pokoj, dokonce i radost. Kdo by nechtěl být operovaný právě 15. srpna na slavnost Nanebevzetí Panny Marie. Hlavou mně proběhlo i to, že by mě mohla Matka Boží vzít sebou, pokud by se něco nepovedlo.

Jenže přišly komplikace. „Velmi se vám omlouváme, ale nemáme vaši krevní skupinu, což se nám nestalo již dva roky,“ oznámil mi operatér. Jakmile se ale tuto zprávu dozvěděl kamarád, okamžitě šel do nemocnice darovat krev. Od té doby se oba dva oslovujeme jako ti bratři ve známé filmové indiánce. Čekání o hladu na chirurgický zákrok se protáhlo o další čtyři dny. „Otče, jestli se uzdravím, chtěl bych také přinášet nemocným svaté přijímání,“ zaspal jsem po návštěvě pana faráře na jipce.

Těch hospitalizací bylo do dnešního dne dvojciferné číslo, ale bolestné zkušenosti byly tou nejlepší průpravou pro pozdější návštěvy nemocných v Krajské ne-

mocnici T. Bati. Dospěl jsem k poznání, že nejdůležitější je trpělivě vyslechnout člověka a snažit se vcítit do jeho bolestně prožívaných situací, které jsem dříve sám zakoušel na vlastní kůži. Díky tomuto srpnovému zážitku z nemocnice jsem se rozhodl vstoupit do Rytířstva Neposkvrněné Panny Marie, což bylo písemně stvrzeno rok poté, právě 15. srpna na Svatém Hostýně.

Díky Bohu, že i v naší farnosti existují akolyté navštěvující nemocné v domácnostech. Jeden z nich, v současné době můj „anděl strážný,“ právě v těchto dnech prožívá svoji „maturitu“ v KNTB ve Zlíně. Předpokládám ale, že ne všichni čtenáři vědí, že v naší farnosti existuje jedno úžasné společenství, které vzniklo asi před rokem, v době nemoci jáhna Aloise Orlity. Na internetu se do tabulky každý den může zapsat někdo z farnosti, který se pak modlí, obětuje se a postí za uzdravení momentálně nahlášených nemocných osob, příp. na jiný aktuální úmysl. Ve společné chvále Boží, prosbě Panny Marie a ve společném půstu se může nalézt veliká moc a síla! ■

Pavel Záleský

Komu já dnes budu žehnat?

Tato slova vyřkl otec Pavel při pohledu ze sakristie krátce přede mší svatou na slavnost Zjevení Páně, tedy v den, kdy se u nás letos konala Tříkrálová sbírka. Při mši svaté bylo domluveno jako každoročně požehnání koledníků, kteří se hned poté vydali do celého města, aby oni sami mohli přinášet požehnání těm, se kterými se mají při svém koledování setkat. Velmi nás mrzelo, že na toto požehnání přišlo tak málo dětí...

Když jsem se ten den vydal s jednou kolednickou skupinkou, abych je doprovodil na charitním domově, velmi silně jsem vnímal, jak důležité je někomu žehnat. Vedoucí této skupinky, poté, co malí koledníci odzpívali svou píseň, ke každému přistoupil se slovy: „Můžu vám požehnat“? Navštívili jsme mnoho lidí, věřících i nevěřících, a nikdo neodmítl. A v očích nejdoucího z nich se i zaleskly slzičky. Kdo ví, co se jim v ten moment odehrávalo v mysli. Možná se jim vrátily vzpomínky na to, když byli malí a maminka nebo tatínek jim dávali křížek na čelo, nebo jak oni sami stejným způsobem značili svoje děti.

Nedávno, když jsem byl navštívit jednu nemocnou paní, vzpomínala na slova našeho pana jáhna Orlity, který ji povzbuzoval, když se velmi trápila tím, že její děti ztratily víru. Říkalval jí: „Víš, nezlob se na ně, ale žehnej jim, kdykoli si na ně vzpo-

meneš, tak žehnej“! Stejně tak se mi vybavují slova jednoho kněze, který mi radil, co mám dělat, když jsem na někoho naštvaný. Řekl mi: „Vzpomeň si na toho člověka, představ si jeho tvář a v duchu si řekni – ať ti Pán žehná. Může se to zdát velmi těžké, ale zkus to a uvidíš, že místo napětí můžeš naopak zakusit pocit vnitřního klidu“. Když jsem byl ještě malý a chodil jsem do školy, často, když jsme měli psát písemku, ze které jsem měl obavy, mi babička říkala: „Nezapomeň se předtím pomodlit, protože bez Božího požehnání, marné lidské namáhání“.

A tak i teď, když se ohlížím za průběhem letošní Tříkrálové sbírky, můžu říct, že Pán Bůh nám opravdu požehnal. Vždyť už jen to, že se nám přihlásil rekordní počet koledníků, že opravdu všechny přihlášené skupinky mohly vyrazit, že nám na poslední chvíli nikdo neonemocněl, i to, že se v tom nevlídném počasí nikomu nic nestalo, to vše je toho důkazem.

Díky všem, kdo jste letos jakkoli přiložili ruku k dílu, i všem, kteří jste se za nás modlili. Bylo to znát. Děkujeme i všem dárcům za vlídná přijetí i za to, že svým přispěním myslíte na druhé. Vždyť nakonec každá sebemenší pomoc může být pro druhé požehnáním. ■

Jan Žalčík

Foto z žehnání koledníkům v kostele sv. Vojtěcha poskytl redakce Otrokovických novin.

Ze života turistického oddílu

Misijní víkend 21. – 22. 10. 2023

I tento rok naše farnost podpořila Papežská misijní díla, která na všech kontinentech pomáhají potřebným bez ohledu na jejich barvu pleti, náboženské vyznání nebo národnost. Oddíláci a farníci se sešli na vyrábění a poté uspořádali misijní jarmark. Výdělek, který putoval těm, co ho nejvíce potřebují, činil 61 500 Kč.

Děkanátní setkání mládeže 25. 11. 2023

Na děkanátním setkání, které se konalo na Jižních Svazích ve Zlíně, nechyběla ani naše výprava otrokovických tomíků. Prostory Salesiánského klubu mládeže byly plné nadšených mladých lidí, kteří se nebáli zapojit do připraveného programu. I naši mladí se zúčastnili přínosných přednášek, katechezí, mše, večerních chval a mimo jiné také her, které celodenní program perfektně doplnily a dodaly mu patričnou atmosféru.

Listopadové víkendovky skupinek

Naše oddílové skupinky se vydaly na víkendové akce. Jak si je užily? To se hned dovíte!

Žraloci trávili víkend na chatě Polaně. Nepřijeli sami, s sebou přivezli také sněh! Nádhernou okolní přírodu naplno využili k obvyklým hrám neobvyklým způsobem a užili si tak spoustu zábavy.

Žabky se vydaly objevovat Olomouc, kde navštívily Pevnost poznání. Dokonce si vytvořily kostýmy a užily si diskotéku na „opuštěném ostrově“! Bříška si zaplnily pizzou, kterou samy upekly.

Potkání zažili dobrodružný víkend na chatě Brlece. Ani divoké podmínky jim nezabránily v hraní (drsných) her a užívání si času v přírodě. Celou akci završili závoděním na motokárách.

Sluníčka navštívila Dřevohostice, kde se holky báječně zrelaxovaly výrobou ple-

foých masek, voňavek a aromaterapií. Vydaly se také na výlet plný bláznivých úkolů, při kterém navštívily místní kozí farmu.

Všechny skupinky si pak předvánoční čas zpříjemnily vánoční schůzkou. Ježíšek myslel nejen na ně, ale také na vedoucí. Díky, Ježíšku!

Mikulášské odpoledne 3. 12. 2023

Mikuláše, čerta a anděla se dočkaly i oddílové děti! Odpoledne si užily sportovními aktivitami a soutěžení. Po programu zvolaly Mikuláše, který dětem nadělil sladkou odměnu za celoroční nezlobení.

Výšlap na Hostýn 28. 12. 2023

Tradiční výšlap na Hostýn byl letos na bláto. Ale ani to nás neodradilo a kopec jsme si zdárně vyšlápli! Na vrcholku si někteří zašli na mši svatou, jiní dali přednost stánkům a procházce k rozhledně. Abychom se zahřáli, zahráli jsme si pár her, dali teplou polévku a pak už hurá na vlak.

Silvestrovský pochod 30. 12. 2023

Předsilvestrovský pochod se nesl v duchu putování s Josefem a Marií do Betléma. Jak jejich cesta probíhala, si zažil každý, kdo se pochodu ke Svaté vodě zúčastnil. Jediný rozdíl mezi putováním Svaté rodiny a tím naším byl v tradičním tanci lebeda a v dostizích, kde nás vždy překvapí nová překážka. Snad takových překvapivých překážek bude v roce 2024 co nejméně a hezkých chvil co nejvíce!

Více informací o naší činnosti a spoustu fotek najdete na webových stránkách: www.tom-otrokovice.cz a v naší oddílové fotogalerii (tom-otrokovice.cz > odkazy > fotogalerie). ■

Anička Janotová, vedoucí TOM 1419

Jak proměňovat dnešní zmatený svět

Knapsání této úvahy mne inspirovala kniha pedagoga a psychoterapeuta Marka Hermana s názvem *To nedůležitější je pevný pár*. Začnu krátkou vzpomínkou z dětství. S rodiči jsme bydleli na Trávnících, hned v prvním činžáku úplně nahore. Výtah směly obsluhovat jen osoby starší čtrnácti let. Mnohokrát jsem proto šel do jedenáctého patra pěšky. A jména na dveřích jsem znal nazpaměť. Pokud si dobře pamatuji, většinou v bytech bydlely rodiny s dětmi. Tatínek, maminka a děti. Případalo mi to normální, správné. Neuměl jsem si představit, že by to mělo být jinak.

Dnes to bohužel jinak je. Takových klasických rodin je menšina. Buď někdo chybí, nejčastěji tatínek, nebo je na zvonku několik různých příjmení. Už dlouho se mi vrací otázka: Proč? A hlavně: Dá se s tím něco dělat?

Výše uvedenou knihu jsem četl jako napínavou detektivku. Autor mne doslova vtáhl do svých úvah. Jedním z témat byla výchova dětí. Dítě nevychoáváme tím, co mu říkáme, ale tím, jak žijeme. Malé dítě úplně automaticky nasává ze své rodiny, od mámy a táty úplně všechno. Jak mluví, jak si rozdělují úkoly, jak se k sobě chovají, jaká slova při komunikaci užívají. A pak vnímá neverbální komunikaci. Nálady, roztržky, radost, napětí nebo vzdor. To vše je stejně přítomné a důležité pro výchovu jako slova, kterými dítě vedeme. Zapisuje se to do jejich vědomí a podvědomí a doslova vytváří jejich osobnost.

Myslím, že tady máme jedinečnou možnost proměňovat společnost. Pracujeme na svých vztazích. Nosným vztahem, který naše děti ovlivňuje, je vztah partnerský, manželský. Vztah mezi rodiči a také vztah mezi dědečkem a babičkou. Přijměme, že nejdůležitější a nejsilnější silou jak formovat své děti, je kvalita našeho vztahu. Změníme se o něj lépe starat.

Dnes se výrazně objevují proudy a snahy nedělat rozdíly mezi muži a ženami.

Myšlenky, že role mužů a žen jsou zaměnitelné, že obě pohlaví se ve způsobu a kvalitě svých životů neliší. Pravděpodobně je to přehnaná reakce na dobu, kdy ženy byly diskriminovány a byly odsouzeny do podřadných rolí ve společnosti i v rodině. Jsem ovšem přesvědčen, že takový pohled je velká chyba. Ano, muž i žena jsou milovanými syny i dcerami našeho nebeského Otce, mají stejnou důstojnost, stejnou, nekonečnou hodnotu.

Ovšem v rolích, které mohou zastávat, i v hřívnách, kterými jsou obě pohlaví obdarována, se naprosto zásadně liší. Snadno si toho všimneme, pokud děti pustíme do pokoje plného hraček. Kluci zpravidla vezmou do ruky autíčko nebo traktor. Holčičky naopak sáhnou neomylně po panenice. Tím neříkám, že neexistují výjimky. Muž postaví dům, sežene byt, vydělá peníze. Žena z domu, bytu vytvoří domov, kde bude všem dobře.

Jako muž a žena jsme rozdílní. Nejsou to ovšem rozdíly k tomu, abychom na sebe naráželi nebo abychom spolu bojovali. Jsme jiní proto, abychom se doplňovali. Bůh stvořil člověka jako svůj obraz, jak obraz Boží ho stvořil, stvořil je jako muže a ženu (Gen 1,27).

Nepochybuji o tom, že naše různost je chtěným Božím záměrem. Jde však o to, abychom se naučili naše rozdílnosti žít, přijímat se a těšit se z nich. Je to práce na celý život. Tuto potřebu si uvědomuje aktivity Manželských setkání, která s těmito poznatky pracuje. Velmi doporučuji manželským párům naší farnosti, mladým i starším, aby kurz Manželských setkání absolvovaly. Je nejlepší investicí a vitamínem pro váš společný život. A největším darem a vkladem pro vaše děti a vnuky. Pokud budou vyrůstat v rodinách, kde se tatínek a maminka mají rádi, budou z nich jednou radostní a spokojení lidé proměňující dnešní zmatený svět. ■

Petr Staněk

Promítání Filmového apoštolátu

V pondělí 8. ledna se uskutečnilo první promítání v rámci Filmového apoštolátu v tomto roce. Pamatuji si, jak mi o této aktivitě, když začínala, říkal Pavel Záleský i s pozváním, ať se přijdu podívat. Až později jsem zjistila, že je to právě jeho zásluha a jeho iniciativa. Otec Pavel v ohláškách vzpomenu, že film *Babettina hostina* je oblíbeným filmem papeže Františka, takže se nás možná i proto sešlo více než minule. Byla jsem opravdu zvědavá, jak na mne film zapůsobí, a když jsem si v úvodních titulcích všimla, že vznikl už v roce 1987, má zvědavost se ještě zvýšila, protože vím, jak se filmové umění během let rychle mění. Byl to pro mne opravdu zážitek a příznám se, že místy i chvíle dojetí se slzou v oku.

Když jsem se snažila doma manželovi film převyprávět, uvědomila jsem si, jak je dějově ten příběh vlastně jednoduchý a přitom silný. Odehrává se v devatenáctém století a přináší srovnání života v malé odlehle komunitě věřících na dánském venkově v kontrastu s velkým světem. Zaznívá v něm ozvěna tragédie francouzské revoluce v postavě Babetty, která se znenadání na tomto venkově objeví jako uprchlík z Paříže po smrti všech svých blízkých a sama v ohrožení.

Děj filmu vypráví o jednotlivých etapách života dvou dcer pastora, od jejich nadějněho mládí až do „staropanenské“ zralosti. A v této poslední části jejich života s nimi žije 15 let i Babetta jako pomocnice v domácnosti a hospodyně, jen za byt a za stravu. Vidíme v praxi uplatňované hodnoty a priority v životech obou sester žijících co nejpoctivěji s Božím slovem i odkazem svého otce pastora. Komunitu, kterou on před lety sjednotil, se sestry snaží udržet i po jeho smrti pospolu, ale jak říká vypravěč, vkrádá se do ní nevěřivost, drobné závisti a nevyřešené spory, jak už to život přináší.

A do této trochu neutěšené situace dostane Babetta oznámení, že vyhrála velkou částku peněz. Sestry překvapí tím, že by chtěla uspořádat hostinu na počest zesnulého pastora, jehož výročí se blíží. Sestry se zdráhají takovou nabídku přijmout, ale nakonec svolí. Po týdenních přípravách dorazí do vesnice všechny potřebné zásoby a pro místní komunitu až nevídané zboží (přes exotická zvířata po víno a likéry). S úsměvem sledujeme nejprve zděšení sester i celého okolí a potom celý průběh hostiny, která skýtá úsměvné i dojemné momenty a mimo jiné vrací i ztracené vzájemné porozumění komunitě. Následně vyjde najevo, že všechny Babettiny vyhrané peníze padly právě na ten jeden krásný a mimořádný večer. A když to Babetta sestram říká, je šťastná, že tento zážitek mohla všem připravit.

Je obdivuhodné, kolika obrazy životních peripetií lze zaplnit tak krátký časový úsek, jakým je jeden slavnostní večer. Ale bylo tam všechno! Autor filmu dal divákovi poznat, že láska a krása se projevuje mnoha způsoby a v mnoha podobách. Uměním hudebním i kulinařským, lidskými vztahy naplněnými i nenaplněnými, pospolitostí a vzájemnou podporou. To byla pro mne hlavní zpráva z tohoto filmu.

A vzpomněla jsem si na něj i při čtení *Katolického týdeníku* č. 2 u článku o duchovním rozlišování. Kolik dobrých a špatných rozhodnutí jsem sama ve svém životě udělala a kolik takových osudových rozhodnutí musely činit postavy z uvedeného filmu. Stejně jako my všichni musíme denně rozlišovat mezi dobrem a zlem, které se na nás někdy valí ze všech sdělovacích prostředků. Tak přeji nám všem, aby těch správných rozhodnutí, která povedou k nalezení Pravdy, Naděje a Lásky, bylo co nejvíce. ■

Radoslava Matuszková

Vánoční doba ve vzpomínkách

Andělé nám nad dědinou připravili krásný zážitek

Anděl v oblacích krásný se vznáší, všemu stvoření radost přináší – těmito slovy začal koncert ve čtvrtek 28. prosince 2023 a jsem přesvědčena, že mnoho radosti vnesl do srdce každému, kdo jej slyšel. Koledy známé i neznámé, valašské i odjinud byly proloženy poutavými příběhy i novodobějšími písněmi.

Jedna z koled – Andělé nám nad dědinou – dala název celému koncertu, který se odehrál v kouzelné atmosféře zšeřelého kostela, jen s rozsvícenými stromečky, lampičkami a betlémským světlem u jesliček před oltářem. Všichni účinkující byli na kůru, takže lidé měli před očima celou dobu narozeného Ježíše a mohli si tak plně uvědomit, jaké je pravé poselství Vánoc.

Myslím totiž, že koncert přilákal řadu lidí, kteří běžně do kostela nezavítají, jako

třeba moje kamarádka, která přijela ze Zlína. Její nadšené pocity a děkování pak následovalo v několika esemeskách, což velmi ráda touto cestou předávám všem, kteří se o to zasloužili. Když pak ke konci při společném zpěvu Nesem vám noviny sešli z kůru zpěváci dolů a my jsme uviděli našeho pana faráře v kroji (prý poprvé v životě), bylo to velice milé překvapení, které nám vykouzlilo úsměv ve tvářích.

Vím, že vymyslet program, nacvičit jej, připravit prezentace a všechno kolem je spousta hodin a hodin, a tak snad zpěváci a hudebníci vycítili upřímnou vděčnost publika při dlouhotrvajícím potlesku. A melodie Už z hor zní zvon s překrásnými tóny trubky otce Kundla mi zněla v hlavě ještě dlouho, dlouho... ■

Hana Lörinczová

Poděkování za vánoční hudbu a za vše ostatní

Odstrojuji stromeček a vzpomínám na uplynulé Vánoce. V uších mi ještě zní motivy koled a oblíbených skladeb, s nimiž se musím na rok rozloučit. Uvědomuji si, jak důležitá je při oslavě Kristova narození hudba. Jsem ráda, že v naší farnosti máme Zdeničku Kvasnicovou, vynikající zpěvačku, jejíž krásný jemný hlas nás provází už od adventu výjimečnými rořáty. Každoročně se na ně těším, poslouchám se zatajeným dechem a jistě nejsem jediná, koho berou za srdce. Chtěla bych jí poděkovat nejen za ně, ale také za všechno ostatní, čím přispívá k oslavě Vánoc.

Oceňuji, že její výběr hudby je pestrý, a proto slavnosti ozdobí vždy nějaké milé překvapení. Letos to byla mše soudobého brněnského kněze Marcela Javory. Trochu mi připomněla Českou mši vánoční, kterou Zdenička uvedla před několika lety.

Asi ani netuším, kolik to dá práce, tvůrčivosti, fyzického úsilí a času - všechno vymyslet, nacvičit se sborem, s hudebníky atd. Místo domácí přípravy Vánoc chodit do chrámu vytvářet něco krásného k oslavě Boží i pro radost druhým lidem.

Chtěla bych také moc poděkovat sboru a hudebníkům, kteří se Zdeničkou tak dobře spolupracují, za to, že svým uměním přispívají k bohatšímu životu církve, že probouzejí naše city, a to i o Velikonocích a o různých dalších obřadech v průběhu celého roku.

I když na ty vánoční tóny se přece jen nejkrásněji vzpomíná... ■

Eva Botková

Pohřby v posledním období

Břetislav Roháček, Alžběta Gálíková,
Mgr. Jaroslava Odstrčilíková

Jak jsem málem nešla na Silvestrovský pochod

Byla jsem domluvená s kamarádkami, že půjdeme na Silvestrovský pochod, ale v pátek večer mi přišla esemeska, že nepůjdou, prý má pršet. Tož nejdu taky. V sobotu ráno se probudím a hle, svítí sluníčko, tak tedy půjdu i sama. Rychle jsem se vypravila, vycházím z domu a přijíždí můj muž z práce: Kam tě mám zavést? K malenovickému hradu. Vystupuji z auta pod hradem a po chodníku už proti mně kráčí skupinka lidí z Bařova. Můžu se k vám přidat?

Ujdeme pár metrů a už je tu první zastávka, máme plnit úkol - najít dalekohledem písmenka na stromech a dát dohromady slovo. Já jsem to nemohla najít, ti šikovnější přečetli slovo „Betlém“. Pokračujeme dál, no cesta je pěkně bahnitá. Další zastávka je u krále Heroda. Naším úkolem je ochránit Ježíška, a tak ho vezmeme za končetiny a už se s ním prolétáme mezi stromy. Úkol jsme splnili. Cesta pokračuje stoupáním do kopce, strašně to klouže, ale jaksi jsem se k další zastávce doškrábala. Byla jsem z naší skupinky poslední, už měli úkol splněný, tak jsem šla dál.

Následující cesta už vedla lesem, kde bylo spadané listí, tak to už se šlo dobře. A hle, vidíme baču, jak nahání ovečku do salaše! Tak jsme mu ji pomohli zahnat - to byl náš další úkol. Putujeme dál, až dorazíme ke třem králům. Naším posledním

úkolem je napsat na papírek, jaký dar bychom Ježíškovi darovali.

Pak už nás čeká jen kousek cesty ke Svaté vodě, kde nás přivítá Josef s Marií a Ježíškem. Postupně pak přichází další skupinky, a když jsme všichni, Vojta Janotů velí: „Zatančíme lebedu a zajedeme dostihy“. Následuje společná modlitba, foto a rozhod domů.

Na závěr musím říci, jsem ráda, že jsem na pochod šla. S partii z Bařova se mi šlo moc dobře. A trochu se omlouvám našim mladým pořadatelům, že jsem je na každé zastávce vyslychala. No, dělala jsem si přehled o naší nové farní generaci, některé jsem totiž znala, když byli ještě v kočárku. Všem děkuji za přípravu Silvestrovského pochodu 2023. ■

Jarmila Lacigová

Obnova manželského slibu ve farním kostele

Musím uvést, že v kostele čtu jen zřídka kdy. Sám si o to prakticky nikdy neřeknu, protože si od dětství pamatuji ten stres, když jsem jako ministrant musel vzít čtení nebo přímluvy. S věkem a zkušeností se s tím člověk srovnal, ale respekt k veřejnému čtení mi zůstal.

Před letošní obnovou manželských slibů mě s manželkou otec Pavel oslovil s prosbou, jestli bychom prosby mohli předčítat. Souhlasili jsme a byl to silnější

zážitek než být součástí obnovy jako běžný účastník. S odstupem času si už nevzpomenou, co všechno bylo předneseno nebo jak přesně zněly věty. Rozhodně jsem však vše vnímal vědoměji a přítomněji. Víc jsem si uvědomoval, za co prosím a co „mluvím k Bohu a manželce“ a stejně tak vnímal, co naopak „mluví manželka k Bohu a ke mně“. A jsem za ten zážitek rád. ■

Vojta Čambala

Bude v naší farnosti kněz? Pohled do budoucna s obavou, ale i s nadějí.

S pastorační a ekonomickou radou se snažíme nastavovat život farnosti, její finanční i materiální zabezpečení tak, aby zde mohl kněz v budoucnu nejenom být, ale aby, pokud to bude potřeba, byla farnost schopná i přispět na jeho plat. Tímto znovu děkujeme za finanční dary na všechny proběhlé opravy i ty, které máme před námi – výměnu oken a vstupních dveří na přístavbě fary a zateplení fary i přístavby. Po této stránce se nám daří.

Kde bychom ale chtěli pozvat k většímu zapojení a přemýšlení, zda jsme ochotní přispět k tomu, že naše farnost kněze za pár let bude mít, je naše osobní zapojení a přijetí nových služeb.

Zde často slyšíme: „To je moc času a já mám ještě to a to...“ Tohle je zatím slabší místo – převzetí větší zodpovědnosti jednotlivců. O něm bychom chtěli společně přemýšlet, pozvat vás k většímu nasazení. Tyto výzvy přednesl již před rokem při vizitaci náš děkan o. Kamil Obr, tak jsme jej pro toto vydání FOMu oslovili, abychom jeho myšlenky přiblížili i vám.

Čím dál častěji slyšíme, jak je obtížné sehnat zástup za chybějícího kněze. Je to jen zdání, nebo skutečně začíná kněží ubývat?

Je to realita, ve které jsme, není to fikce. Problémem není ani tak to, že kněží tolik ubývá, jako spíše to, že jich málo přibývá. A ti, kteří jsou ve službě, mají své povinnosti, které stále narůstají, a proto ta nahraditelnost je čím dál menší. Taková ta variabilita, kdy kněz může zaskočit za druhého

bratra v nemoci, už se vlastně omezila jen na to, že sotva pokryjeme neděli.

Vloni při vizitaci ses v naší farnosti setkal pastorační radou. Ta od tebe slyšela, že skutečný odliv kněží začne asi za 10 let. Proč?

Vycházím z reality, kterou mám kolem sebe. Když si člověk tak trochu propočítá věkový průměr kněží a dobu, kdy se trošku navýšily jejich počty, což bylo na konci komunismu po roce 1989, zjistí, že z těchto kněží se během následujících 10 - 15 let stnou nejen důchodci, ale někteří z nich budou už opravdu letití důchodci. Pak ještě odečteme kněze, kteří budou diskvalifikováni kvůli zdravotním problémům. A na jednu vidíme, že ta křivka půjde velmi rychle dolů, protože kněží přibývá jen málo. Tak jak byl rychlý nárůst v počtu kněží v těch 90. letech, tak začne rychle ubývat kněží na pokrytí farností, jak jsme zvyklí dnes.

Máš nějaký příklad, jak se projevuje nedostatek kněží v našem děkanátu?

My jsme jedním z těch děkanátů, kde je oproti jiným v diecézi dost míst pokryto. Když vidíme, že někdo z kněží onemocní, jednorázový zástup je reálný, ale ten dlouhodobý už je problém. Teď to řešíme ve Velkém Ořechově, kde po onemocnění O. Antonína Ptáčka farnost převzal kněz, který byl původně ve Zlíně, pochází ze Slovenska, z jiné diecéze, ale kdyby tu nebyl, tak nevím, kdo by tu správu ořechovské farnosti převzal.

Jak se máme na budoucí nedostatek kněží připravovat? Případá jako řešení v úvahu, že laici budou muset přebírat od kněží některé činnosti? Které to budou?

Kněz by měl dělat věci, v kterých je neza-

stupitelný, ty ostatní se dají delegovat. Myslím si, že úloha laiků je strašně důležitá, ale musí na ni být připraveni a měli by mít taky chuf. A možná to nejzákladnější je, že ten věřící člověk musí udělat hlubokou zkušenost s Bohem, aby o těch věcech chtěl přemýšlet, chtěl se v nich angažovat. A to můžeme dělat už teď, pracovat v oblasti pastorační tak, aby to nebyla jen udržovací pastorační - že máme v kostele uklizeno a rozsvíceno. Zázemí je sice důležité, ale mnohem cennější je, když do kostelů přicházejí lidé, kteří i mimo bohoslužbu udělají hlubokou zkušenost s Bohem, třeba ve společenstvích. Zde pocítí to své osobní povolání ke službě, ať už jako animátor společenství nebo v nějaké praktické službě, kdy se člověk o něco stará v rámci života farnosti. Je tedy třeba najít si to své místočko, kde bude člověk fungovat.

To vše přinese velké změny, ale my často slyšíme: Tak to přece vždycky bylo, proč

to nejde dnes?

Jsme v době velkých změn. Samozřejmě musíme udržet jakousi neměnnost v otázkách nauky, ale ve formě života musíme být velice vynalézaví. A když se podíváme do historie, tak vidíme, že mnoho věcí se posunulo až pod tlakem nějakých okolností. Takže kdo ví, k čemu nás taky Pán Bůh volá tím, že ta situace kolem začíná být náročná.

Z rozhovoru možná zaznívá i taková naděje. Ze začátku to vypadalo, že nás nečeká nic lehkého, ale zkušenost ukazuje, že ve chvílích krize se zrodily nové věci, mnohé se začaly dělat jinak a přineslo to obrodu.

Já si myslím, že důležité je neztrácet naději, že to má v rukou Pán Bůh a my jsme jeho nástroje. My nejsme ti, kteří to úplně zachrání, ale taky to Bůh nechce dělat bez nás. Nebojme se dát se mu k dispozici a věřit. ■

Rozhovor připravil O. Pavel Šupol

Farní občasník, konec i nový začátek

Farní občasník letos vstoupil do svého 35. ročníku a jak se zdá, bude to také ročník poslední. Důvodem je snižující se počet farníků, kteří jsou schopni a ochotni do něho poslat příspěvek. Z jednotlivých čísel to možná nevypadá, že by byl nedostatek textů, ale všimněte si, že je píse stále stejná skupina lidí, kteří z toho jsou pochopitelně unavení, a také přibývá čísel, které mají rozsah pouze 12 stran. Rovněž úsilí, které je potřeba vyvinout, aby se tento omezený počet příspěvků sešel, je

čím dál větší.

Zatím je představa taková, že FOM bude pokračovat, ale na internetu. Vaše příspěvky budou průběžně vycházet jen na webu farnosti. Výhodou bude, že nebudou omezeny uzávěrkami a budou moci rychleji reagovat na aktuální události. Pro naše nejstarší a nemohoucí farníky se výběr z internetových příspěvků bude podle potřeby připravovat v tištěné formě. ■

Pavel Ludvík

FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejné! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.

Redakční rada: P. Pavel Šupol, Pavel Ludvík. Adresa redakce: nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 734 263 904 . E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.farnostotrokovice.cz>. Autoři textů jsou podepsáni pod příspěvky. Jazyková korektura: Hana Čambalová. Obsahová korektura: Anna Janotová. Fotografie: Magda Honzíková, Jan Žalčík, Vojta Rafaja, web farnosti Zlín, redakce Otrokovických novin, archiv TOM 1419, server Freepic. Uzávěrka dalšího čísla: 10. 3. 2024. Vydání dalšího čísla: 24. 3. 2024.

Věřte, opravdu to stojí za to!

V jednom z dřívějších občasníků vyšel článek o postně-modlitebním řetězci, který v naší farnosti funguje od 27. 9. 2022, což je touto dobou už asi 500 dní. Je v něm zapojeno na 50 lidí, o kterých vím, ale i mnozí další, jejichž jména ani neznám. Vytváříme tak společenství lidí, kteří v postu a modlitbě předkládají Bohu s důvěrou konkrétní lidi, kteří jsou nemocní nebo mají problémy v rodinách, konkrétní kněze v nesnázích apod. Věříme, že je tu NĚKDO, kdo má moc věci změnit. Bůh může měnit věci, možná ne vždy podle našich představ, ale věříme, že pro toho člověka nejlépe podle Jeho vůle. Postem a modlitbou může Bůh měnit i nás samotné. Můžeme se modlit sami, můžeme se modlit s někým a můžeme se modlit za někoho. Velké díky všem, kdo takto pomáhají svým bližním. Stojí to za to!

Někteří členové řetězce neváhali napsat, proč se této akce účastní. Přečtete si je jejich vyjádření.

- Je to ta nejmenší věc, kterou můžu pro druhé udělat. Stojí mě to jen trochu sebezapření, věřím, že modlitba má velkou moc a že i když se modlím za někoho, koho neznám, je to účinné.

- Pokud se člověk ocitne v těžké životní situaci, určitě je pro něj povzbuzující vědět, že jsou lidé, kteří na něj myslí a vyprošují mu pomoc. Nikdo z nás nezná dne ani hodiny, kdy se do podobné situace může sám dostat, a vědomí, že v tom není sám, že jsou lidé, kteří na něj myslí a prosí za něho, může být pro něj i přes všechny těžkosti tím, co ho na jeho cestě při zdolávání nejrůznějších útrap může posilovat.

- Je to něco úžasného přidat se s větším počtem lidí do modliteb pro lidi, kteří bojují s velkými zdravotními problémy nebo je potkaly jiné životní těžkosti. Vidím v tom obrovskou sílu a možnost

v modlitbách posílit nejen tělo ale i duši lidí, kteří se skutečně mnohdy ocitají na úplném dně. Já sama jsem již několikrát uvedla v řetězci člověka, který to potřeboval, a s velkou radostí jsem po nějaké době zjistila, že modlitby skutečně působí a přináší často neuvěřitelné výsledky.

- Stále častěji cítím a vidím, jak je potřeba v tomto neklidném a nemocném světě přinášet aspoň malé oběti a modlitby za naše blízké, známé i neznámé. Vybrala jsem si některé soboty, protože v pracovním týdnu jsem dosti vytížená v zaměstnání, musíme sloužit přesčasy. Většinou navečer si najdu nejméně hodinku na celý růženec a jiné modlitby, také se snažím rozjímat, děkovat a prosit za moje příbuzné i nemocné. Naučila jsem se mít malá očekávání a přání, spíše to nechávám na našem nebeském Otci, vždyť on vidí do našich srdcí.

- Mám osobní zkušenost s tím, že v těžkém období nás nesly modlitby druhých. Vnímám to jako společné Boží dílo. Když tedy můžu pomoci někomu jinému s nesením kříže zase já, tak to ráda udělám. Jsme jedna Boží rodina a měli bychom si vzájemně pomáhat.

Pokud by se k nám chtěl někdo připojit, kontaktujte mě, ráda vám poskytnu bližší informace. ■

Marta Rafajová, rafajova@seznam.cz